

תת"ע 7115/02/16 - מדינת ישראל נגד סימן-טוב ניסן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תתע"א 7115-02-16 מדינת ישראל נ' סימן-טוב ניסן
תיק חיצוני: 20250466305

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל - ע"י עו"ד ניר גטניו
נגד	
נאשם	סימן-טוב ניסן - ע"י עו"ד יואב נוריאלי

החלטה

לפני בקשת התביעה להתיר לתקן את כתב האישום כך שיתווסף כעד תביעה מי שחיבר את תעודת הכיול למכשיר הינשוף בו בוצעה לנאשם בדיקת נשיפה (להלן: "**התעודה**"). הבקשה מוגשת לאחר שהתביעה הכריזה כי סיימה את פרשתה ("**אלו עדיי**").

1. הנאשם עומד לדין על עבירות של נהיגה בשכרות ונהיגה במהירות מופרזת. הסנגור כפר במיוחס לנאשם לרבות בעניין "הכיול" והתיק נקבע לשמיעת ראיות. בתום פרשת התביעה הכריז התובע "אלו עדיי". מיד לאחר מכן החל שיח בין הסנגור לבין התובע שבעקבותיו התחוויר כי תעודה המעידה על כיול מכשיר הינשוף במעבדת מכשור ואכיפה של משטרת ישראל לא הוגש. התביעה עותרת לבטל את ההכרזה כי סיימה את הבאת עדיה ולהתיר לה לתקן את כתב האישום ולהגיש כראיה את התעודה. לטענת התובע השמטת התעודה נעשתה בתום לב ולראיה הוא טוען כי לראיות התביעה ביחס לאישום שעניינו נהיגה במהירות מופרזת צורפה תעודת כיול למכשיר הממל"ז. התובע מדגיש כי ביסוד הבקשה עומד הרצון למנוע פגיעה באינטרס הציבורי בשל השמטת התעודה מסל ראיות התביעה. עוד נאמר כי הגנת הנאשם אינה צפויה להיפגע מקבלת הבקשה שכן הסנגור הסכים להגשת תע"צ ונספחיו ללא צורך בחקירת עורכו ולא נשמעה מן הסנגור טענה כי מסמך זה או אחר לא הועבר לעיונו. התובע מציין כי עצם הגשת בקשה זו היא בבחינת "למעלה מן הנדרש" שכן "**בפרשת עוזרי ובפרשת שרביט נבחנתה שאלת אמינותו, אופן הפעלתו וכיולו של מכשיר הינשוף ונקבעה חזקת אמינותו ואמינות הייצור והתקינות של בלוני הגז**" (סע' 13 לבקשה).

2. הסנגור מתנגד לתיקון המבוקש. לטענתו הורתה של בקשת התביעה בשיח לא פורמלי שקיימו הצדדים בניסיון של הסנגור לקדם הסדר טיעון בתיק. נטען כי הפסיקה אינה רואה בעין יפה תיקון שיוזמת התביעה בעקבות מגעים עם ההגנה לכריתת הסדר טיעון. קבלת בקשה כזו פוגעת ביכולת הצדדים לבוא בדברים באופן חופשי ופתוח וסופה שתרתיע מפני מגעים לכריתת הסדרי טיעון מחשש פן יבולע לנאשם עקב כך. לעניין התעודה טוען הסנגור כי זו אינה בחומר הראיות שהעמידה התביעה לעיונו כך שאין מדובר במסמך שנשמט. לטענת הסנגור קבלת הבקשה תפגע באופן קריטי

עמוד 1

בהגנת הנאשם. היא תחייב חקירה חוזרת של העדים, תאלץ את ההגנה להתבסס על טענות הגנה חלופיות אשר נזנחו וספק אם ניתן לבססן בשל היעדר יכולת לקבל חומר חקירה מפאת חלוף הזמן.

דין והכרעה

3. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי נועד, בעניינו, לאפשר לבית המשפט לרפא מצב בו בשל מחדל טכני של התביעה לא הוגשה ראייה חשובה להרשעת הנאשם בדין וכפועל יוצא נגרם עיוות דין ופגיעה באינטרס הציבורי בכך שמי שעבר עבירה יצא זכאי בדין בשל מחדל התביעה. סעיף זה מעניק סמכויות רחבות לבית המשפט אולם בשל היותו חורג מאופיו האדברסרי של ההליך ומסדרי הדין הנהוגים בפלילים, השימוש הוא הוא החריג ולא הכלל.

מקרה זה איננו המקרה המתאים לעשיית שימוש בסמכות האמורה. מבקשת התביעה עולה למעשה כי יש בידיה **כבר היום** די ראיות לצורך הרשעת הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות. זאת אני למד מכך שהתובע ציין בבקשתו במפורש כי הבקשה היא בבחינת "למעלה מן הנדרש" שכן **"בפרשת עוזרי ובפרשת שרביט נבחנתה שאלת אמינותו, אופן הפעלתו וכיולו של מכשיר הנישוף ונקבעה חזקת אמינותו ואמינות הייצור והתקינות של בלוני הגז"** (סע' 13 לבקשה). ודוק: אם יש בידי התביעה, לשיטתה, כבר כיום ראיות מספיקות לצורך הרשעת הנאשם בעבירה של נהיגה רכב בשכרות הרי שגם לשיטתה דחיית בקשתה לא תגרום לפגיעה באינטרס הציבורי או לעיוות דין. בנסיבות אלה אני פטור להידרש לשלל טענות הסנגור בדבר הפגיעה הצפויה בהגנת הנאשם עקב קבלת הבקשה.

4. בשולי הדברים, אם כי לא בשולי חשיבותם, אבקש להעיר שתי הערות **שאינן** צריכות להכרעה בבקשה: **הראשונה**, תמוהה בעיני טענת התביעה במקרה זה לפיה השמטת התעודה מסל ראיותיה בתיק מהווה מחדל טכני. מעיון בכתב האישום עולה כי בין ראיות התביעה נכלל **תע"צ תקינות** ונספחים בלבד. אין כל אזכור לתע"צ בעניין כיול או קיומה של תעודת כיול. אינני קובע כמובן שהתובע אינו צודק בטענתו כי מדובר במחדל טכני אלא לטעמי היעדר התייחסות מפורשת לתעודה בגדר ראיות התביעה מחליש טענה זו. **הערה שנייה**, עניינה האינטרס הציבורי בקידום מוסד הסדרי הטיעון ונפקויותיו. בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז (1) 592, 557 מצוין בית המשפט העליון " **בתי-המשפט אינם מתייחסים עוד להסדרי הטיעון כהכרח לא יגונה אלא הם מכירים בערכם ובתרומתם. אין מדובר רק בצורך מעשי אלא במוסד אשר יש אינטרס ציבורי בקיומו, ויש לו הצדקה רעיונית כחלק מהשיטה האדוורסרית**". כפועל יוצא מקיומו של אינטרס ציבורי בקיום מוסד הסדרי הטיעון יש לאפשר לצדדים להסדרי הטיעון שיח פתוח וחופשי בניסיון לקדם הסדרי טיעון. שיקולים דומים הביאו לקביעת חיסיון על דברים ומסמכים שהוחלפו במסגרת מו"מ לפשרה, בהליכים אזרחיים, שעה שהמו"מ נכשל ((ראו: רע"א 2235/04 **בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' שירי**, פ"ד סא (2) 634 (2006); ע"א 172/89 **סלע חברה לביטוח בע"מ נ' סולל בונה בע"מ**, פ"ד מז (1) 311, 337 (1993)). שיקולים כאלה כוחם יפה גם במקרה זה וכפי שצוין בפסיקה אליה הפנה הסנגור בתגובה לבקשה, מתן אפשרות לתביעה להיבנות ממידע אליו נחשפה במסגרת שיח בין הצדדים לצורך קידום כריתת הסדר טיעון עשוי לכרסם ביסודות מוסד הסדרי הטיעון. ממצב כזה ראוי ונכון להישמר ובכל מקרה, אין לתת לכך יד.

כאמור, הבקשה נדחית.

התיק קבוע לתזכורת צדדים ליום 6.12.16 שעה 08.30.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשע"ז, 15 נובמבר 2016, בהעדר
הצדדים.